

Københavnerviser Nr. 7.

10 Øre

Musik og Tekst.

Det ligner Dig ikke, Nikkelaj!

af

Axel Breidahl.

Sunget af Fru Dagmar Heinemann.

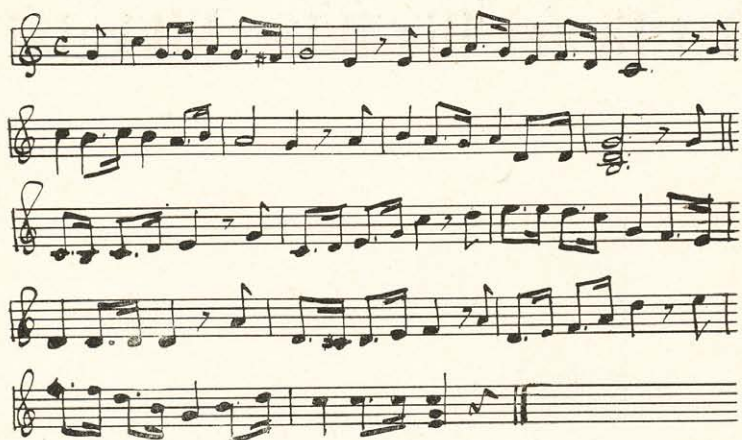
Offentligt Foredrag samt Eftertryk af Sangen forbydes.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Jordan & Bix, Kystalgade 28.

Det ligner Dig ikke, Nikkelaj!

af Axel Bredahl.

Fru Hansen sad hjemme alene,
Gemalen var nemlig paa Sold,
Og hun var lidt vred sku' jeg mene.
Da Klokken blev langt over tol'.
Ja, Klokken den blev fem,
Før Hansen han kom hjem,
En Ven fulgte Hansen paa Vej, Vej, Vej.
Og Fruen sa'e »Min Gud,
Hvor Du ser rædsom ud,
Det ligner Dig ikke, Nikkelaj, laj, laj!«

Naa, Vennen fik Hansen af Tøjet
Og hjalp ham at komme i Seng.
Og Hansen han nikked' lornøjet
Og mumled': »Godnat, gamle Dreng!«
Men Fruen sa'e »Jo Tak!
I Mænd er noget Rak,
At gaa paa Galej uden mig, mig, mig!«
Hun Lyset slukkede
Og laa og sukkede:
»Det ligner Dig ikke Nikkelaj, laj laj.«

Men Vennen sad inde i Stuen
Og syntes, at det var en Skam,
Saa listed' han tyst ind til Fruen
Og lod, som om Hansen var ham.
Han kyssed' hende lidt,
Han kyssed' hende tidt,
Hun sa'e: »Du maa ikke dikke mig, mig, mig!«
Han trykked' hendes Arm,
»Men Gud, hvor Du er varm,
Det ligner Dig ikke Nikkelaj, laj, laj!«

Saa listed' han a' ganske stille,
Og han kom ej siden igen,
Men Fruen, hun fik sig en lille
Forskrækkelse senere hen.
Ja, saadan kan det gaa,
Der var ej ventet Smaa,
Men nu er nok Hansen saa sejt, sejt, sejt.
Han ved jo ej Besked,
Som Du og jeg jo ved:
Den ligner skam ikke Nikkelaj, laj, laj!

31

10 Øre.

Musik og Tekst.

Man skal smøre Maskinen.

Tekst af Th. Berg.

Musik af Ludvig Reinau.

Eftertryk forbydes.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Man skal smøre Maskinen.

Naar Hr. Hansen er ædru, og det er han tror
jeg forresten kun sjældent desværre,
naar han er det, saa siger han ikke et Ord,
nej, saa er han den stille og sære.
Ja, endskønt han er Taler, som alle jo ved,
og en Taler endda a' de fine,
ja, saa faar han sit Mundtøj først rigtig paa Gled,
li'saa snart han faar smurt sin Maskine.

Af min Kærest' der fik jeg en ny Fonograf,
og tænk bedst som den spilled', saa stod den
lige midt i en Vals, — saa var der vinket af,
skønt den var saa henrivende god den.
Jeg blev ærgerlig over, at den gik istaa,
men saa fandt jeg paa Raad, Død og Pine!
I en Ruf, en, to, tre, fik jeg den til at gaa,
da jeg først havde smurt min Maskine.

Da forleden jeg cyklede hjemad ved Nat
og min Cykle begyndte at skr'i'e,
sku' de se, hvor jeg spurtede i Ordrup Krat,
da jeg hørte en Mandsstemme si'e,
mens han cyklede til, som han bedst havde lært:
Staa dog a! staa dog a! Kaveline!
Staa dog a! staa dog a! for du trænger skam svært
til at rigtigt faa smurt din Maskine.

Nr: 43
10 Øre.

Musik og Tekst.

Den
lille
Knap,
der
passer.

Af Axel Breidahl.

Synges af

Fru Dagmar Hansen Heinemann.

Offentligt Foredrag. Eftertryk samt Gengivelse af Sangen i Fonograf eller lignende uden Forfatterens Tilladelse er forbudt i Følge Lov af 19.—12.—02.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Den lille Knap, der passer.

Den allersidste Damemode,
den er med Knapper her og der,
— det skal velsagtens la' formode,
at der er mange »Knapper« her.
Og det er netop det, det gælder,
thi Knapper vil de alle ha',
min Modehandler mig fortæller
han sælger Tusindvis hver Da'.
Der kommer mange fine Fruer,
thi Knapper alle Fruer bru'er,
de vrager her, de vrager der,
Bestemmelsen er nemlig svær,
at finde i de mange Kasser
den lille Knap, der passer.

Jeg har en Svaghed for Soldater,
især da for Befalingsmænd,
jeg derfor a'tid straks parat er
at ta' mig en Soldat til Ven.
Om han er modig eller tapper,
det tænker jeg skam ikke paa,
nej, naar han blot har blanke Knapper,
saa kan han straks mit Venskab faa.
Og ser jeg blot paa Boulevarden
en Underkorporal af Garden,
saa tænker jeg: »det er no'et for mig.«
Om Rangen jeg mig bryder ej.
Thi han har jo trods alle Klasser,
den lille Knap, der passer.

En Svigermoder til sin Datter
paa Bryllups'aften sier: »Pas paa!
De Mænd er fæle. Du ej fatter,
hvad saadan En kan hitte paa.
Vær nu fornuftig, hold Dig tapper,
og hvis Din Mand bli'r alt for slem,
husk Ringeapparatets Knapper.
— Du véd, jeg bor paa Nummer fem.«
Men hun sin Mor paa Kinden klapper:
»Ak, der er alt for mange Knapper.
Den var jo go', hvis Fejl jeg to',
— dog kan Du roligt paa mig tro —
jeg finder nok blandt disse Masser
den lille Knap, der passer.«

Pre.

Musik og Te
Musikantens Viser
Nr. 44

Clotildes Kraftmotor

Axel Breidahl.

Synges af

Fru Dagmar Hansen Heinemann.

Offentligt Foredrag. Eftertryk samt Gengivelse af Sangen i Fono-
graf eller lignende uden Forfatterens Tilladelse er forbudt i Følge
Lov af 19.-12.-02.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Clotildes Kraftmotor.

6 4 6 6 6 4 5 6 2 4 3 6 6 5 4 6 6 4 7 4 4 4 2 3 4 0 2
 1 4 4 4 2 4 4 4 3 3 2 1 0 4 4 2 3 4 3 4 3 0 3 3 2 1
 4 4 3 2 1 4 4 4 3 6 3 6 8 7 6 6 4 4 4 4 7 4 4 2
 6 7 6 4 4 4 2 6 7 6 4 4 4 4 4 4 4 4 4 0
 1 4 1 4 4 4 4 3 4 4 4 3 3 2

Clotilde var en dejlig Pige,
 hun var charmant og ret pikant,
 og man maa egentlig ogsaa sige,
 at hun var ganske elegant,
 thi hvad hun manglede, det fik hun,
 ja, hendes Greves Pung var stor,
 med ham paa lange Ture gik hun,
 og det var mest paa Kraftmotor.
 Aa, det var en Lyst saa stor
 :| Tøf—Tøf :|
 den var hendes Fryd,
 den kære Greves Kraftmotor
 og Tudehornets Lyd.

Nr. 65.

10 Øre.

Over Grænsen.

Af Axel Breidahl.

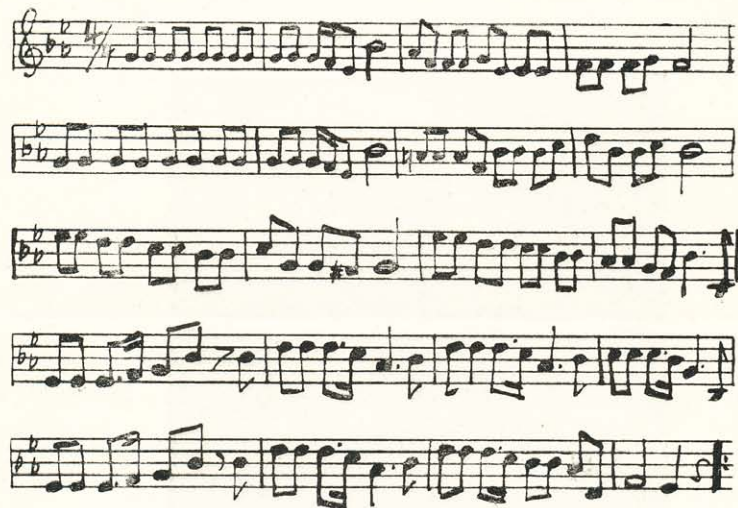

Synges af
Fru Dagmar Hansen Heinemann.

Offentligt Foredrag, Eftertryk samt Gengivelse af Sangene i Fonograf eller lignende er forbudt i Følge Forfatterloven.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Over Grænsen.

Lille Anna var saa stolt og henrykt for sin Dyd,
Mo'ren sa'e: „Pas vel paa den, dit Smykke og din Pryd!“
Men hun fik en Ven, thi hun vil gjerne være fin,
og han køber hende andre Smykker i Berlin.
Hver Gang han har været der, hun faar en Ædelsten,
og da tidt han er der har hun faaet mer' end en.
En Dag, hun sa'e til Vennen: „O, hør nu, Vennen min,
tag mig med til Berlin! Det kunde være Grin!“
Men Mo'ren sa'e Anna: „Pas vel paa Dyden din,
— nu er jeg bange, Du gaar over Grænsen!“

I Berlin de støved' rundt i hver Juvëlbutik,
mangt et dejligt, kostbart Smykke lille Anna fik.
Vennen sa'e: „Naar vi skal over Grænsen, pas saa paa!
Naar man er paa Grænsen, man paa Tolden passe maa!“
Hun blev ivrigt visiteret af en Toldbetjent,
tænk blot, hvad en saadan Toldbetjent kan vær' bekendt!
Han vilde visitere, men helst i Enerum,
ja, han var saa striks og grum, men egentlig ikke dum;
af Rædsel lille Anna stod ganske stiv og stum,
thi Toldbetjenten han var li'e paa Grænsen.

Ind i lille Annas blanke Øjne først han saa':
„Frøken, naa der har De nok to Diamanter smaa!“
Han paa hendes friske, hvide Tænder stirred' glad:
„Naa, Du smaa, der har Du nok en kostbar Perlerad!“
Dybere han søgte ned med Iver og med Lyst,
og saa fandt han to Rubiner skjult paa hendes Bryst.
„Et andet kostbart Smykke, Du skjuler vist for mig,
det konfiskerer jeg!“ — Men tænk, han fandt det ej,
thi hendes bedste Smykke ha'de Vennen ta'et med sig,
for han ha'd' nemlig først passeret Grænsen.

Nr. 107.

Musik og Tekst.

10 Øre.

Den lille Tabel

Af AXEL BREIDAHN

Sunget af Fru Dagmar Hansen-Heinemann.

Offentligt Foredrag, Eftertryk samt Gengivelse af Sangene i Fonograf eller lignende er forbudt i Følge Lov af 19—12.—02.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Den lille Tabel.

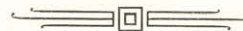
Lille Ellen har altid haft svært ved sin Tabel,
men nu gaar hun til Præsten
og mener at Resten
af sit Liv vil hun ikke faa Brug alligevel
for denne dumme Tabel.

Ellens Far maa sin Sorg til en ung Student betro,
og Studenten er villig
til hurtig og billig
at faa Ellen til helt paa den kendte Sag at tro,
at en og en det er to.

Men hvor meget han hersed, det hjalp dog lige fedt,
Ellen haded Tabellen,
jamen han elsked Ellen,
og han gav hende Ret, naar de havde det hedt:
en og en — det er Eet!

Naa, saa gik der en Tid, ja, og de blev ved med det
Men saa rejste Studenten,
og efter lidt Venten
kunde Ellen som Facit paa Regnestykket sé,
at en og en, det er tre.

Unge Piger! Moralen er no'et der si'er sig sel':
I maa lære af Ellen,
og ære Tabellen,
ellers ender det Hele jo dog alligevel
med en lille — — — Tabel.

Østersvisen.

Af VALDEMAR HANSEN.

Fot.: Anna Otto.

Sunget af Fru Dagmar Hansen-Heinemann.

Offentligt Foredrag, Eftertryk samt Gengivelse af Sangene i Fonograf eller lignende er forbudt i Følge Lov af 19.—12.—02.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Østersvisen.

Naar en Herre ikke just er noget stort Geni,
siger man, at han er som en Østers dum.
Det er virk'lig Blasfemi,
for den er klogere end vi,
selv om den er nok saa lille, og saa dum.
De er skalled' baade Mand og Kone,
men Skæg har de paa,
og Perler som faa,
naar de blot selv vil lave no'ne.
Lad saa den klogeste Mand komme til,
han kan ikke gøre den det efter,
saa gjerne han vil.

Den som lille svømmer ud, og finder sig en Bank,
hvor den sætter sig og vokser Da' for Da'.
At den fra lille a' faar Bank,
er den eneste Skavank;
men det har de Smaa jo ingen Skade a'
Efterhaanden bliver de jo større,
og saa faar de Smaa,
tænk en Østers kan faa
over en Million og Fyrre.
Lad saa den dygtigste Mand komme til,
han kan ikke gøre det efter,
hvor gjerne han vil.

Men hvordan den lille Østerspige i en Hast
finder sig en Kæreste jeg ej forstaar,
for de sidder nemlig fast,
som de bunden var med Bast,
til den samme Østersbanke, Aar for Aar.
Naar de ikke kan fra Stedet rokke,
hvordan gaar'et til,
naar de gifte sig vil
og faar saadanne Børneflokke.
Lad den snedigste Mand komme til,
han kan ikke gøre den det efter,
hvor gjerne han vil.

Og naar endelig den fiskes op fra Fjord og Hav,
er den lille Østers — aah! som himmelfalden.
Den har næsten Kissejav
med at komme i sin Grav,
den er glad, og ikke Spor af gal i Skald'n,
for den i en Kvindemund sig føler,
og smelter derved,
og skyldes saa ned
med Vin fra Champagnekøler.
Lad den lækreste Mand komme til,
han kan ikke gøre det efter,
hvor gjerne han vil.

Nr. 128.

10 Øre.

Den sorte Lok.

Af

Axel Breidahl.

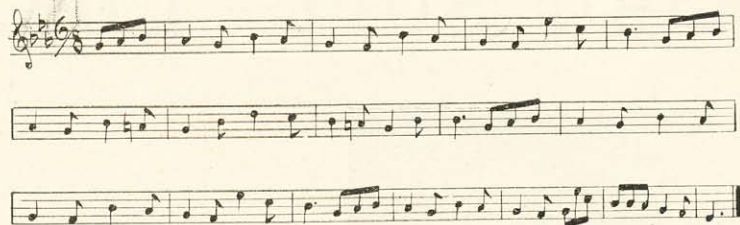

Sunget af Fru Dagmar Hansen-Heinemann.

Offentligt Foredrag, Eftertryk samt Gengivelse af Sangene i Fonograf
eller lignende er forbudt i Følge Forfatterloven.

Aug. Halck's Musikhandel, Skindergade 13, København.

Den sorte Lok.

Unge Hr. Bloch er gift med Lotte,
Lotte med det sorte Haar,
Lotte den store, stolte, flotte,
som saa tidt paa Strøget gaar.
Han elsker, naar de er ene hjemme
at løse op de Lokkers Flok,
hun da under Pudsen fluks maa gemme
den lille løsagtige sorte Lok.

Men Dagen derpaa en sød Blondine
sig nu hos Hr. Bloch befandt,
unge Fru Ellen, Død og Pine,
lys og let og elegant. —
Og tænk, at i Mørket hun sku' finde
Lokken, det var pudsigt nok,
hun troede, at den tilhørte hende
og stak i sit Guldhaar den sorte Lok.

Da hun kom hjem den blonde Frue
drømte hun om Kærlighed,
og hun var ør af Elskovs Lue,
Kærlighed gør blind, De véd.
Hun gik i Seng og sansed' næppe
andet end l'amour — en bloc —
jamen ved Sengen, paa et Tæppe,
tabte hun netop den sorte Lok.

Lidt ud paa Natten kom Gemalen
listende paa Hosesok —
men han had' nær sig sat paa Halen,
da ha han saa' den sorte Lok.
Hvor kom den fra? Han selv vist maatte
ha' bragt den med sig — fra Fru Bloch!
Ej Fruen har set det! — I Morg'n skal Lotte
nok faa tilbage sin sorte Lok!

